



Пенчо Славейковъ.

Коледари

Рогъ изви надъ върховетъ снѣжни
Ясенъ месецъ, подранилъ въ небето.
Глъхнали сж въ сънь поля безбрѣжни
Само будно още бди селото —
Димъ се вий на стълпи изъ кумини.

Пѣсни, шумъ по улици се чуватъ;
Гости ходятъ, гости се посрѣщатъ.
Домакини святъ обичай чуватъ, —
Бѣдни вечеръ, бѣденъ празникъ срѣщатъ,
Съ буйно пламналъ бѣдникъ на камини.

Низъ по село скупомъ ходятъ
Китни млади коледари, —
Сиромаси и боляри
Съ благовестье да споходятъ,
И наспроти празникъ честни
Да имъ пѣятъ драги пѣсни.

На чело имъ станиника,
Той ги стани, той ги води:
Не току-така на сгоди,
А кждето е прилика —
И кждето подобава
Съ пѣсни да се слави слава
